

Līdz LATVIJAS
simtgadei
733 dienas!

Ceturtdiena ● 2016. gada 17. novembris

CENA abonentiem 0,53EUR
tirdzniecībā 0,65EUR

Foto - A.Kirsanovs

11.novembrī visā Latvijā ar piemiņas pasākumiem, ziedu un sveču nolikšanu atzīmēja Lāčplēša dienu. Šajā dienā sarkanbaltsarkanie karogi plīvoja arī pie pieminekļa Latgales partizānu pulka kritušajiem karavīriem Balvos, kur pulcējās Balvu novada vadība, pilsētas iedzīvotāji, zemessargi, kā arī kupls skaits skolu un pirmsskolas izglītības iestāžu audzēkņu. Novada domes priekšsēdētājs Andris Kazinovskis, uzrunājot klātesošos, atgādināja, ka šie ir mūsu neatkarīgās valsts aizstāvju svētki, jo, pateicoties viņiem, mums ir iespēja dzīvot brīvā valstī un mierā. Savukārt Balvu evaņģēliski luteriskās draudzes mācītājs Mārtiņš Vaickovskis aicināja lūgties par Latviju: "Šodien gan lieli, gan mazi nākam kopā, lai pateiktos Dievam par mūsu Latviju un godinātu tos, kas ir cīnījušies par mūsu valsti. Bet neaizmirsīsim, ka ciņa vēl nav galā, jo ir daudzi, kam nepatīk mūsu brīvība, kam nepatīk mūsu valsts. Ir daudzi, kas tiko pēc tās. Tādēļ lūgsim Dievu un būsim allaž nomodā par savu Latviju, lai vienmēr šeit skanētu mūsu valoda un šī zeme būtu piepildīta ar mūsu bērniem."

Atdod godu Latvijai!

Nākamajā
Radugunī

- Noskatās dokumentālu filmu "Pulveri meklējot"
Tikšanās ar žurnālistu Ati Klimoviču
- Vēlme sajukt dzimtas saknes
Ar ko sākt pētniecību?

Ikvienam Latvijas iedzīvotājam un savas zemes patriotam novembris ir svētku un pārdomu laiks. Laiks, kad mēs godinām tos, kuri pašizliedzīgi un varonīgi nosargāja Latvijas valsts neatkarību tālajā 1919. gadā, un laiks, kad svinam nozīmīgos svētkus – Latvijas dzimšanas dienu. Tie ir notikumiem un tradīcijām bagāti svētki, kuriem ar lepnumu pāri plīvo sarkanbaltsarkanais Latvijas karogs, kas ikvienam atgādina mūsu neatkarību un brīvību.

Rīt 18.novembris – Latvijas dzimšanas diena! Ko šajā dienā vēlēsim? Vispirms jau godināsim mūsu varoņus un turēsim cieņā savas zemes valodu, vēsturi un tradīcijas, jo tas ir mūsu spēks! Pie mājām izkārsim sarkanbaltsarkanos karogus, iedegsim svečītes, varbūt sagatavosim svētku pusdienas, vienkārši pabūsīsim kopā ar saviem mīļajiem, kā arī atcerēsīties un pieminēsīties tos, kuru vairs nav starp mums! Bet pats galvenais - neaizmirsīsim un vienmēr atcerēsīties, ka Latvija būs tāda, kādu mēs to veidosim. Latvija – tie esam MĒS!

Pieredze

Veiksmīgi groza biznesa stūri

Ziemeļlatgales Biznesa un tūrisma centrs uzņēmēju ballei, kas notiks 25.novembrī Kubulu kultūras namā, nominācijai "Gada mājražotājs" izvirzījis Balvu novada Bērzpils pagasta mājražotāju ILONU SEŅKU. Viņa nodarbojas ar gaļas pārstrādi, kūpinājumu gatavošanu, kā to kādreiz darīja mūsu senči, arī Ilonas vecāki. Ilona spērusi soli tālāk - viņa produkciju tirgo gan **zaļajos tirdziņos, gan pārdod klientiem turpat dzīvesvietā.**

Braucot uz Rēzekni, aiz Bērzpils autobusa pieturas, netālu no ceļa acīgāki garāmbraucēji noteikti ievērojuši lauku saimniecību, kurā ik pēc laika skatu piesaista kas jauns. Ja sākotnēji bija redzama tikai pelēka koka māja ar jauniem, baltiem logiem, tad tagad arī pati māja ieguvusi košu izskatu. Tai apkārt zaļo košumkrūmi, zied puķes. Košākas pēc apdares ar celtniecības materiāliem kļuvušas saimniecības ēkas. Pagalmā parādījusies jauna tehnika. Nav jābūt sevišķi asprātīgam, lai secinātu, ka te dzīvo darbīgi cilvēki. Nesen bija iespēja ar viņiem arī satīties un iepazīties tuvāk. "Vaduguns" apmeklēja mājas, kurās saimnieko Ilona un Ivars Seņkas. Lai uzņemtu video par mājražošanu, pie Ilonas uz Bērzpili bija devusies arī Ziemeļlatgales Biznesa un tūrisma centra direktore Inta Kaļva un video filmētājs. Saimniecei tā iegādājās saspringta diena, pat ļoti saspringta. No rīta mājražotājas darbu un dokumentus pārbaudīja Pārtikas un veterinārā dienesta inspektors, bet pēc pusdienā patraucējām mēs. Taču saimnieki bija forši - vienkārši un sirsnīgi. Lai arī, iespējams, noguruši un nedaudz satraukti, viņi tomēr labprāt parunājās gan par mājražošanu, gan par saimniekošanu un dzīvi laukos vispār.

Reģistrē mājražošanu

Zemnieku saimniecības "Dižarāji" pamatdarbības veids ir mežizstrāde un lauksaimniecība, graudkopība. Mājražošanu - konkrēti gaļas pārstrādi un kūpināšanu - kā vienu no zemnieku saimniecības "Dižarāji" darbības veidiem Ilona reģistrēja šogad maijā. Viņa jau kādu laiku nodarbojās ar gaļas kūpināšanu savām vajadzībām, šad tad izpalīdzot arī citiem, kam kārojās pēc stiprāka kumosa. Lai izietu tirgoties ārpus mājas, mājražošanu tomēr bija nepieciešams reģistrēt, ko, Pārtikas un veterinārā dienesta mūdināta, Ilona arī izdarīja. Turklāt gaļas pārstrādi un kūpināšanu viņai nevajadzēja sākt pilnīgi no nulles, meklējot starta kapitālu. Ilonai jau bija telpa gaļas pārstrādei, arī pirtiņa, kur gaļu un gaļas izstrādājumus kūpināt. Arī roka iemēģināta. Uz to saimnieki bija gājuši pakāpeniski. "Zāģējot mežu, vīrs atlika sāņus lapu kokus, no kuriem vēlāk guļbūvē uzbūvēja melno pirtiņu gaļas un gaļas izstrādājumu kūpināšanai, bet gaļas pārstrādei mums bija lauku virtuvīte, ko jau agrāk bijām pielāgojuši produkcijas gatavošanai. Mēs to pieremontējām un tad vēlreiz pieremontējām," smejas Ilona. Atbalstu ražošanas uzsākšanai 90% apmērā mājražotāji var saņemt arī LEADER programmā, kas ir vienīgā tāda veida programma. Taču, ja saimniecības apgrozījums pārsniedz noteiktu summu, tad atbalsts ir krietni mazāks. "Kā privātpersona es lielāko atbalsta summu saņemtu, bet tas nozīmē jaunu grāmatvedību, papildus darbu," secina mājasmāte, kura mājražošanu sākotnēji

uzsāka, lai celtu ģimenei galdā ekoloģiski tīru un kvalitatīvu pārtiku.

Kvalitāti meklējot

Aizsākums mājas kūpinājumiem zemnieku saimniecībā "Dižarāji" bija gaužām vienkāršs - nopirka kūpināto gaļu vai desas vienā vietā, nopirka otrā, bet īsti negaršoja ne viens, ne otrs. Tad to izdomāja darīt paši. Kāpēc gan ne, ja senāk katrās mājās bija melnā pirtiņa un katrās mājās kūpināja gaļu, kad nokāva cūku?! Arī Ilona bija ne vien redzējusi, kā to dara mamma, bet arī viņai palīdzējusi. Sākumā bija izmēģinājumu laiks, gan meklējot labāko gaļu kūpināšanai, gan kūpinot to. Ilona stāsta: "Tā kā paši cūkas neaudzējam, kūpināšanai izmantojam gaļu, ko audzē bioloģiskā zemnieku saimniecība Vidzemes pusē. Gaļu viņi mums paši arī piegādā. Sākumā eksperimentēju ar gaļu no dažādām lopkautuvēm, tostarp arī no Latgales, bet vidzemnieku saimniecībā audzētā cūkgaļa man patik vislabāk. No viņu saimniecības gaļas kūpinājumi izdodas vislabāk. Jā, viņiem tā ir dārgāka, bet arī labāka. Iespējams, mēs pirktu gaļu arī no vietējiem zemniekiem, bet tuvumā nav nevienas kautuves ar papīriem. Rugājos kauj liellopus, bet Kubulos privāta kautuve nesniedz pakalpojumus." Ne mazāk svarīgi gaļu pirms kūpināšanas ir arī sadalīt smukos gabaliņos, ar ko, kā noskaidrojām, nodarbojas Ilona pati. Viņa atzīst, ka nemaz negribētu, ka to darītu kāds cits. Gaļas maļšanai izmanto elektrisko gaļas maļamo mašīnu. Un kur tad vēl atbildīgais gaļas kūpināšanas process! Tur vajag gan alkšņa malciņu, gan ābelītes pagalīti, gan paegliša zariņu. Ābele piedod žāvējumam tumšāku nokrāsu, bet gluži melnu, žāvējot lauku pirti, nemaz nevar dabūt, tādēļ pircējiem par daudzīnāto benzopirēnu nav jāsatraucas. Gaļas un gaļas izstrādājumu kūpināšanu uzņēmis Ilonas vīrs Ivars. Parasti tas notiek nedēļas nogalē.

Pamudinājums pievērsties tūrismam

Vienā no uzņēmējdarbības, tostarp arī mājražošanai veltītajiem semināriem, kas notika Ziemeļlatgales Biznesa un tūrisma centrā, izskanēja atziņa, ka nav māka saražot, bet māka ir pārdot. Tas, protams, nav nekas jauns un to zina ikviens uzņēmējs - lielais vai mazais. Ilonai ir padomā papildināt produkcijas sortimentu. Iecerēts arī izbūvēt lielāku telpu, kas noderētu ne tikai pašu ģimenes *tusiņiem*, bet kādreiz arī kādam citam, lielākam pasākumam. Tehniskais projekts jau ir! Šajā vietā I.Kaļva aicināja saimnieci un saimnieku ļauties nākotnes vīzijai, proti: saimniecības pagalmā ierīpo autobuss ar tūristiem, vēl labāk - ārzemju, kuri vēlas nobaudīt vietējo produkciju. Tādu ēdienu, kādu nepasniedz restorānos un ēdnīcās, bet kādu var nobaudīt tikai lauku sētā. "Šobrīd cilvēki nežēlo naudu vēderam. Vismaz tie, kuri izvēlas gastronomisko vai gardēžu tūrismu, kas ir viens no tūrisma veidiem. Arī ceļotājam, kurš iecerējis apskatīt kultūrvēsturiskos novada vai pagasta objektus, kaut kur vajag vismaz reizi dienā paēst, un vēl labāk, ja viņš var paēst latviešu nacionālo ēdienu," pārliecināta biznesa centra direktore. Tas, ka arī Bērzpili tūristiem ir objekti, ko apmeklēt, redzēt un

Uzņēmējdarbībā tāpat kā dzīvē - viss plūst un mainās. Ir jāprot noturēties uz viļņa.

Foto - A.Kirsanovs

Ilonas produkcija. Ilonas kūpinājumus pircēji ir iecienījuši. Katrai produkcijai, kā mēdz teikt, ir savs pircējs. *Zaļajā* tirdziņā, kur Ilona pirmoreiz tirgoja kūpinājumus, viņai tos izpirka pilnībā. Tas arī bija labs stimuls turpmākajam darbam. Saimniece ir pilna apņēmības iesākt turpināt un gatavojas paplašināt mājas kūpinājumu sortimentu.

dzirdēt, apliecina šovasar organizētās akcijas "Bērzpils ekspedīcija" un "Lubāna ezera noslēpumi". Bērzpili darbojas arī citi mājražotāji, ar kuriem iespējams sadarboties, uzņemot tūristus. Turklāt "Dižarāju" māja ir sakopta, uzbūvēta jauna pirtiņa (ne tā, kurā žāvē gaļu), izrakts dīķis, saimniecība atrodas izdevīgā vietā. Ilona gan smejas, ka gar ceļa malu iestādījuši bērziņus, kas ar laiku aizsegtu nevajadzīgi ziņkārīgus skatus mājas pagalma virzienā, bet vispār viņai nav pretenziju, ja šoseja atrodas tik tuvu. "Nav garlaicīgi. Visu laiku brauc mašīnas, tāpat arī cilvēki ir tuvumā," viņa saka. Arī Ivars piebilst, ka ir patīkami, ja ātri var nokļūt uz laba ceļa, nevis kā braucot uz saimniecības tūrumiem. Starp citu, Ilonas ģimene dzīvo starp diviem ceļiem - tagadējo un bijušo. Kā pastāstīja saimnieki, aiz viņu mājām atrodas arī vecais dzelzceļš, pa kuru kādreiz dimdināja lokomotive ar vagoniem. Tagad no dzelzceļa, protams, saglabāties tikai uzbērums, bet arī tas ir kultūrvēsturisks un tūrisma objekts.

Iegūtās prasmes lieti noder

Ilona savulaik beigusi daiļdārziņus, bet šajā profesijā nav strādājusi nevienu dienu. "Tūlīt pēc profesionāli tehniskās skolas beigšanas aizgāju strādāt tirdzniecībā, pabeidzu kursus un atkal turpināju strādāt tirdzniecībā, pēc tam strādāju Rugājos par pavāri slimnīcā, tad atkal tirdzniecībā, bet pēc tam nodibinājām un 2005.gadā reģistrējām savu zemnieku saimniecību, kurā no sākuma biju arī grāmatvede," stāsta Ilona. "Dižarāji" ir saimniecības nosaukums, ko tagadējie saimnieki saglabājuši, nopērkot dzīvojamo māju no iepriekšējiem saimniekiem. Sākumā paziņas zemniekus *vilka uz zoba*: kādi jūs dižarāji, ja ar zemkopību tikpat kā nenodarbojaties?! Taču tagad zemnieku saimniecība apstrādā vairāk nekā simts hektārus zemes, ir iegādāts jauns kombains. Taisnība, iegādāties zemi, jo sevišķi pagasta centra apvidū, ir gandrīz neiespējami. Pateicoties

Foto - A.Kirsanovs

Pie pirtiņas. Guļbūves pirtiņa gaļas kūpināšanai izskatās kā tāds rūķīšu namiņš - neliela, gar pirts ārējo sienu nokrauta malka pirts kurināšanai. Tās būvi ģimenē bija iecerējuši un to arī paveica. Turklāt pirtiņa ir alkšņa koka. Tādu vēl pameklēt!

Eiropas naudai, lauku iedzīvotāji vēlas apstrādāt zemi, audzēt labību, lai gan šogad lauku cilvēku pūliņi pielīdzināmi nullei. Tādēļ arī zemnieki meklē jaunas uzņēmējdarbības iespējas, virzienus, kuros darboties, ja daba izspēlē negaidītus jokus. Ilona ar vīru ir uzņēmīgi cilvēki, kuri izmanto tās zināšanas un prasmes, ko kādreiz ieguvuši. Ilonai mājražošanā palīdz tirdzniecībā iegūtās iemaņas un saskarsme ar pircējiem, tāpat noder pavāres amatā apgūtais. Uzņēmējdarbībā tāpat kā dzīvē - viss plūst un mainās. Ir jāprot noturēties uz viļņa. Gādājot par saimniecības attīstību, dzīvesbiedri lieliski viens otru papildina. Laukos otrs cilvēks blakus ir ļoti svarīgs. Ja Ilona atzīst, ka laukos bez vīrieša rokām iztikt ir neiespējami, tad saimniekam tikpat neiespējami iztikt bez labas saimnieces. Viņi ir kopā jau divdesmit gadus, bet šogad aprit divi gadi, kopš salaulājušies baznīcā. Lappusi sagatavoja I.Zinkovska

“Tikai mirkļi, šie skaistākie mirkļi ...”

Rugājieši ir lepmi - viņiem ir savs Maestro, lielais dziesmu meistars, diriģents Pēteris Sudarovs. Par godu dziesmai, kas Rugāju jauktā kora izpildījumā skan jau 55 gadus, un suminot kora vadītāju dzimšanas dienā, Lāčplēša dienas pievakarē tautas namā notika svinīgs pasākums.

Sirsnība, mīļums, atvērtība, ziedu smarža un ciemiņu veltījumi caur atmiņām un dziesmām pildīja zāli, liekot iemirdzēties simboliskajam gaismas kokam. Tikai mirklis dzīves, bet tik piepildīts un dāsns, tik burvīgi skaists kā brūnais kastanis rudenī, ko vakara vadītāji iedāvināja katram, kurš tovar bija kopā ar rugājiešiem un kora diriģentu.

Virš kā ozols. Savos godājamajos gados diriģents Pēteris Sudarovs joprojām ir dzīvespriecīgs un darbīgs. Kā lai būtu citādāk, ja viņš dzimis tieši 11.novembrī, Lāčplēša dienā. Viens varens un stiprs latviešu ozols, kurš pratis tik garus gadus saturēt kopā kori un iedvesmot dziesmai.

Ik pēc pieciem gadiem. Kultūras darba organizatore Gunta Grigāne atcerējās, ka pirmo korim nozīmīgo jubileju - 35 pastāvēšanas gadus - atzīmēja 1996.gadā. Tas notika jaunatklātajā estrādē. Pa šo laiku svinētas piecas apaļas un pusapaļas gadskārtas. “Tā ir liela laime dzirdēt, kā kora balsis pieskandina mūsu mazo, lepru novadu,” teica G.Grigāne. Kultūras darbinieki piemiņas suvenīrus iedāvināja katram jauktā kora dziedātājam. Guntas vēlējums diriģentam,- lai viņam pietiek spēka kori aizvest līdz Latvijas simtgades svētkiem.

Vēl pūriņu veselības. Rugāju novada domes priekšsēdētāja Sandra Kapteine kora 55 gadus salīdzināja ar straujo Vārmienes plūdumu. Dziesmas taču ir pati dzīve – ar prieku un arī asarām. Laiks aizsteidzies, izaugusi jauna paaudze, un arī viņi dzied. Laikam mūžīga būs tautas dziesmas gudrība: “Ar dziesmiņu druvā gāju, ar valodu sētiņā.”

Kopā ar draugiem. Jubilejas vakaru kuplināja arī deju kopas “Tonuss” pārstāves, Baltinavas un Ļaudonas kori. Sirsnīgu apsveikumu caur dziesmām veltīja Tilžas sieviešu kora dziedātājas Ritas Keišas vadībā (foto). Bet pašā vakara noslēgumā diriģentu gaidīja pārsteigums – koris viņam dziedāja “Kastaņu rudenī” pirmatskaņojumu. Dziesmas autore - Agita Kukurāne.

Arī dziedāja kori. Maija Blauma (no labās) ar kora dziesmu bijusi kopā 30 gadus. Viņa atcerējās rugājiešu vēlmi pārspēt kora dziesmā “Austrumu” Balvos, lai gan tas nav izdevies. Viņas vēlme, lai tagad kori dziedātu daudz vairāk jauniešu. Kādreiz kora sastāvā bijis pat 70 dziedātāju. Arī pats diriģents izteica nožēlu, ka vidusskolā nav vairs kora. Maija kordiriģentam uzdāvināja ļoti lielu un krāšņu rožu pušķi. Kora darbību aktīvi atbalstīja saimniecības vadītājas Zinaidas Feldmanes (no kreisās) laikā. Viņa pati kori dziedāja 36 gadus. “Tā ir milzīga bagātība, ko var gūt caur dziesmu, taču jābūt izturībai,” viņa teica.

Pagodinājums. Rugāju jauktais koris koncertē arī dievnamos. Jubilejas vakarā katoļu draudzes prāvests Alberts Budže uzsvēra, ka ar šo kori ir kopā visos gada svarīgākajos svētkos, savukārt prāvests Oļģerts Misjūns priecājās par diriģentu, kurš savā vecumā nežēlojas par dzīvi un nepadodas. Viņš korim iedāvināja svētbildītes. Diriģentam roku spieda arī luterāņu draudzes mācītājs Mārtiņš Vaickovskis (foto). Viņa atziņa: “Labs rādītājs, ka koris ir audzināts, skolots un skanīgs. Par to pateicība kora vadītājam. Himna “Dievs, svētī Latviju” ir mūsu lūgšana. Dievs mums devis arī balsi, un mēs varam dziedāt.”

Lai vienmēr gaisma! Uguntiņu simboliskajā gaismas un spēka kokā aizdedza arī diriģenta dzīvesbiedre Sofija Sudarova. Bet Pētera Sudarova atbilde uz jautājumu, kāpēc tik ilgi var pastāvēt koris, bija: “Mums ir daudz gaišu prātu un enerģisku cilvēku. Rugājos vienmēr bijuši cilvēki, kuri kori atbalstījuši arī no vadības puses.”

Suminājums. Svētku vakarā bija daudz viesu. Veltījumu Pēterim Sudarovam nodziedāja arī aktīvas pašdarbnieces no Lazdukalna pagasta - Judīte Pasikova un Aija Ikstena.

Lappusi sagatavoja M.Sprudzāne, foto - A.Kirsanovs

Ekspresintervija

Tu esi man, un es būšu tev!

INETA ATPILE-JUGANE, Latgales kultūrvēstures muzeja direktores vietniece zinātniskajā darbā, novadniece, dzejniece

Vai dzejas rakstīšanai vajadzīgi īpaši brīži?

-Ar dzeju ir ļoti dažādi. Katrs dzejolis radies citādi. Reizēm tas notiek tik negaidīti, ka vārdi nāk un tu tos raksti, ejot iekšā dzejoli kā mājā dziļāk un dziļāk. Laikam jau dzejas rakstīšana pati par sevi ir īpaša, jo tā gan dod, gan ņem. Šī dziļā pasaules izjūta reizē ir lielākā balva un lielākais smagums.

Cik grāmatu Tev ir iznācis?

-“Neatburtā uguns” (2001), “Reveranss. Sarkans uz sarkana” (2008), “Otkon giunu sapynus” (2015), kurā ir dzeja bērniem. 12.novembrī, savā dzimšanas dienā, atvēru 4.dzejas grāmatu “Mūdyuot muokuļus”, kurā apkopoti 100 dzejoļi latgaliešu valodā.

Par ko sapņoji bērībā?

-Bērība pagāja Bērzpils pagasta Golvaros. Esmu pārliecināta, ka tā ir vieta ar īpašu auru un enerģētiku. Es ļoti daudz sapņoju. Daudz zīmēju. Gribēju kļūt par skolotāju. Dzīvojot tādos dziļos laukos, ļoti daudz bija laika sev, savām domām, sajūtām, un tas arī deva iespēju būt tādai, kāda esmu.

Kādi cilvēki veidoja Tavus dzīves uzskatus?

-Ģimene. Visas pamatvērtības nāk no ģimenes - vecākiem, vecmamma, māsa. Tā ir mīlestība un mūziku, prasme priecāties, justies laimīgam situācijā, kurā esi, visur saskatīt gaismas stariņus, latgaliskās vērtības, latgaliešu valoda. Arī šodien mana māsa ir labākā draudzene, jo neviens cits mani tik labi nepazīst un nesaprot. Studēju Rēzeknes Augstskolā, un tie ir arī radošie pasniedzēji, kādi šeit strādā. Tās ir daudzās Latgales personības, ar kurām ik dienu satiekos, strādājot muzejā, darbojoties savos radošajos projektos.

Kādam jābūt, lai varētu iekļauties mainīgajā pasaulē un saukt sevi par laimīgu cilvēku?

-Kā radošs cilvēks savu dzīvi citādi nevaru iedomāties – bez dažādiem projektiem, jaunām idejām, šķietami nepiepildāmiem sapņiem... Mani kā dzejnieci ļoti bieži aicina uz skolām tikties ar jauniešiem, runāt par vērtībām, rakstīšanu, lasīšanu. Un ļoti bieži viņi jautā: “Vai ar rakstīšanu var nopelnīt un būt bagāts?” Tad es arī saku: “Jā, man nav jaunākā modeļa mašīnas, man nepieder sala jūras vidū utt. Ja spēju būt laimīga ar to, ko daru, tad tā ir bagātība, – jā, es esmu tāda.”

Cik svarīgas Tev ir karjeras kāpnēs?

-Ne pārāk. Neesmu izmantojusi vairākus piedāvājumus, kas saistās gan ar darbības jomas, gan darbavietas maiņu. Esmu palikusi pie tā, kas sirdij tuvāks - strādāju Latgales kultūrvēstures muzejā, nu jau 16 gadus.

Zinu, cik svarīgi Tev saglabāt latgalisko vārdu...

-...jo tā ir mana dzimtā valoda. Tajā runāja mani vecvecāki, tajā runā mani vecāki, tajā runāju pati ik dienu un mācu arī savus bērnus mīlēt šo valodu. Jā, arī darbojoties ar jauniešiem, darbojoties savos radošajos projektos, rakstot dzeju, dziesmu tekstus, popularizēju latgaliešu valodu, jo tā ir tik skaista, interesanta un bagāta, ka ir tikpat vērtīga kā jebkura pasaules valoda. Gribu, lai tā būtu arī jaunrades valoda, lai tajā taptu dzeja, filmas, dziesmas.

Kādi ir Tavi hobiji?

-Arī darbs ir mans hobijs. Tā sanāk. Tā ir rakstīšana, tie ir teksti dziesmām, tie ir videoklipi un filmas. Mans sirds darbs – dokumentālā filma par man dvēseliski tuvu cilvēku Aiju Rimšu jeb Latgolys rūžepu “Īsamirdzi zvaigzņiem leidza” piedzīvojusi tuvu 50 izrādēm, šobrīd izrādes turpināsies Vidzemē, Zemgalē, Kurzemē. Pati braucu uz katru no tām.

Novēlējums Latvijai...

-Tu esi man, un es būšu tev! Lai katrs ar savu labo domu un labo darbu mazumiņu veido to lielo, labo un mūžīgo – mūsu Latviju!

“Mēs. Latvija, XX gadsimts”

Balvu Centrālajā bibliotēkā lasītāji arvien vairāk taujā pēc grāmatām, kurās stāstīts par latviešu nācijas tapšanu, par latviešu dzīvi dažādos laika periodos. 2011.gadā, rakstnieces Gundegas Repšes iedvesmotas, 12 latviešu rakstnieces kopīgi radīja stāstu krājumu “Mēs. XX gadsimts” - literāru versiju par divdesmitā gadsimta Latviju. Krājums deva impulsu plašākam kopdarbam - Latvijas 20.gs. vēstures romānu sērijai “Mēs. Latvija, XX gadsimts”. Gundegas Repšes uzrunāti, kopīgā romānu sērijas radīšanā piedalīties piekrita trīspadsmit latviešu rakstnieki, uzņemoties katrs savu nosacītu Latvijas 20.gadsimta vēstures periodu.

Katrs labi padarīts darbs padara Latviju labāku

LĪGA ZAHARĀNE šobrīd Latvijas Universitātē, maģistrantūrā, 1.kursā studē vides zinātni. Viņa daudz lasa latviešu autoru grāmatas, kas stāsta par cilvēku likteņiem laika griežos. Vairāk studentei interesē tādas, kur darbība risinās 19.gadsimta beigās un 20.gadsimtā, kas ir laiks, par kuru saglabāties visvairāk cilvēku atmiņu un dokumentālu liecību, kas kalpojušas par iedvesmas avotu neskaitāmiem literāriem darbiem. “Lasu biogrāfijas, vēsturiskus romānus, atmiņu stāstus. Katra izlasītā grāmata ir kā ceļojums laikā un telpā. Tā ir iespēja nonākt vietās, kas varbūt jau sen ir pārvērtušās drupās, un satikt cilvēkus, kurus citādi nebūtu lemts iepazīt,” uzskata Līga. Viņa domā, ka ne vienmēr grāmatai jābūt par kādu nozīmīgu vēsturisku notikumu vai slavenu personību. Nereti aizraujošus, smeldzīgus un pārdomas raisošus stāstus glabā cilvēki, kuri dzīvo līdzās un varbūt ir zināmi tikai savā pagastā. “Kā pierādījums tam ir Ata Klimoviča grāmata “Personiskā Latvija” un Sanitas Reinsones “Meža meitas”, kurās atrodami arī mūsu novadnieku likteņstāsti. Bieži vien šādas grāmatas liek paraudzīties uz vēsturi no cita skatu punkta, saprast, ka nepastāv tikai viena, skolā mācītā vai mediju atspoguļotā patiesība un vēstures interpretācija. Protams, ir svarīgi zināt nozīmīgākos faktus un izprast notikumu cēloņus un sekas, kā arī neaizmirst cilvēkus, kuriem Latvijas likteņi bijusi īpaša loma,” saka Līga. Viņa domā, ka vēstures grāmatās reti stāsta par cilvēku personīgajiem pārdzīvojumiem un sajūtām, par to, kā konkrēti notikumi Latvijas vēsturē ietekmējuši atsevišķu cilvēku un dzimtu likteņus. Tāpēc ir vērts izlasīt tādas grāmatas kā, piemēram, V.Freimanes “Ardievu, Atlantīda!”, M.Vanagas “Veļupes krastā”, M.Zālītes “Pieci pirksti” un daudzus citus tiešām izcilus darbus.

“Grāmatas gan pārku, gan lasu bibliotēkā pieejamās. Tās ir arī lieliska un vienmēr ļoti gaidīta dāvana. Lai gan plauktos jau sen vairs nav vietas jaunām grāmatām, tās tik un tā pārku, jo, manuprāt, drukātām grāmatām piemīt īpaša vērtība un noskaņa, ko nevar aizvietot e-grāmatas. Tā ir lieliska sajūta turēt rokās grāmatu, kuru, iespējams, lasījis kāds no maniem vecvecākiem un, cerams, lasīs arī nākamās paaudzes,” uzskata Līga.

Viņas patriotisma izpratne ir savu sakņu nenoliegšana un cieņa pret mūsu tēvzemi gan vārdos, gan darbos. “Katrs labi padarīts darbs padara Latviju labāku, skaistāku un bagātāku, un nav svarīgi, vai to paveic, piemēram, skolotājs, karavīrs, zemnieks, vai prezidents,” ir pārliecināta Līga Zaharāne.

Cenšas nomedīt iekārotās grāmatas

Ar sērijas “Mēs. Latvija, XX gadsimts” romāniem aizrāvusies baltinaviete AGITA ZELČA. Viņa šobrīd ir bērna kopšanas atvaļinājumā, audzina Emmu un Terēzi, bet ar nākamo mācību gadu atgriezīsies Baltinavas vidusskolā kā skolotāja. Jauniete studē Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijā, kur iegūs savu otro augstāko izglītību – būs sākumskolas pedagoģe. Dzīvojot mājās, viņai ir laiks savam hobijs – grāmatu lasīšanai. “Šķiet, esmu izlasījusi visus līdz šim iznākušos romānus šajā sērijā. Ar baudu lasīju Laimas Muktupāvelas (Kotas) romānu “Mīla. Benjamiņa” par Latvijas preses karalieni. Ingas Ābeles “Klūgu mūks” par Franci Trasunu bija īsts valodas baudījums. Tāpat esmu izlasījusi arī vairākus Ingunas Baueres romānus par vēsturiskām personībām, piemēram, “Ede. Pumpura sieva”, “Skolas Līze”, kur mazliet no cita skatu punkta var iepazīt dažādas Latvijas kultūrā un literatūrā nozīmīgas personības,” stāsta Agita. Viņa ir ieguvusi maģistra grādu baltu filoloģijā, tāpēc interese par latviešu literatūru, par Latvijas vēsturi ir nopietna. Agita stāsta, ka “Mēs. Latvija, XX gadsimts” romānu varoņi pārsvarā ir parasti cilvēki – gluži kā mēs tagad - ierauti dzīves virpulī, nonākuši istajā brīdī istajā vietā, varbūt nejaušības dēļ iekūlušies ķezā. “Šīs sērijas romāni ir tik dažādi, cik dažādi ir to autori un laiks, par kuru tie rakstīti. Pārsvarā gan romānu varoņi ir *nevaroņi*, ja runājam par varoni tradicionālā izpratnē. Man grūti uzskaitīt, kādas grāmatas par Latvijas vēsturi esmu izlasījusi, to ir daudz, jo tas, kas notika vakar, tā jau ir vēsture,” domā Agita. Viņa atzīst, ka ir grāmatas, kuras viņa pārku, dažas tiek uzdāvinātas, bet lielāko vairumu viņa atnes mājās no Baltinavas vai Balvu bibliotēkām. “Cenšos aktīvi sekot jaunumiem un *nomedīt* to grāmatu, kuru esmu iekārojusi. Pēdējās *medībās* man nesekmējās.

Ne grāmatnīcā, ne tuvākajās bibliotēkās neatradu M.Velbeka grāmatu “Pakļaušanās”, kas ir utopiskais stāsts par 2022.gada Franciju, kur politisko varu pārņēmuši musulmaņi. Hermanis jaunajā Rīgas teātrī par to iestudējis izrādi,” atklāj Agita. Viņa pamazām cenšas izveidot arī jaunās latgaliešu literatūras plauktiņu. Agita uzskata, ka visas grāmatas, lai arī saistītas ar Latvijas vēsturi, tomēr ir daiļliteratūra, bet noteikti padara vēstures apzināšanos bagātāku, daudzpusīgāku, tajās nav tikai sausi fakti, tajos ir dzīve.

Palīdz novērtēt tagadni

Agita uzskata, ka no daiļliteratūras grāmatām var uzzināt

Reids

Nemet naudu vējā

Joprojām tēma ar bārdu ir atkritumu šķirošana, kas, kā apgalvo speciālisti, ļauj ietaupīt naudu, nerunājot par to, ka, mainot ieradumus un pārvarot slinkumu, ikviens var gūt gandarījumu par videi izdarīto pakalpojumu. Kāpēc metam naudu vējā, ja šķīrotie atkritumi otrreizējās pārstrādes procesā iegūst *otro elpu*?

Atkritumu apsaimniekošanas uzņēmuma "ZAAO" sabiedrisko attiecību speciāliste Zane Legzdiņa taujāta, kā mūspuses četros novados veicas ar atkritumu šķirošanu, atzina, ka nav būtiskas atšķirības starp Ziemeļlatgali un Vidzemi: "Ir gan labie, gan sliktie piemēri, tāpēc SIA "ZAAO" mērķtiecīgi strādā, lai izglītotu savus klientus. Mēs esam gatavi braukt uz māju iedzīvotāju sapulcēm, lai vēl un vēl atgādinātu, kā jāšķiro atkritumi." Tāpat speciāliste informē, ka situācija, kaut arī lēnām, tomēr uzlabojas. "Tas nozīmē, ka ejam pareizā virzienā," viņa piebilda.

Atliek secināt: jo ātrāk mēs iemācīsimies saudzīgi apieties ar saviem resursiem, jo ilgāk spēsim saglabāt tīru vidi un dabas bagātības arī nākamajām paaudzēm.

Viļaka, Garnizona iela - caurumiņš par mazu. Labāka situācija vērojama Garnizona ielā, kur uz viena konteineru pagājušajā nedēļā atradās pusizdzerta piena paka, uz cita – lampa kupols, kuru apzinīgs cilvēks, šķiet, nespēja iemest konteinerā mazā cauruma dēļ. Jāpiebilst, ka šie konteineri atrodas iepretim Viļakas novada administrācijas ēkai, un jāsecina, ka šādās vietās, kur atrodas pašvaldības iestādes, nekārtību ir daudz mazāk nekā citviet. Piemēram, arī Borisovā pie pagasta pārvaldes mājas, kur ciemojamies pirmssvētku nedēļā, valdīja, tā teikt, miers un klusums.

Žiguri, Skolas-Upes ielas krustojums – nav labākais paraugs. Pie šķīrotu atkritumu tvertnēm mētājās plastmasas maisiņi un pudeles.

Semenova, Tautas iela – malači! Medņevas pagasta centrā pie trīsstāvu daudzdzīvokļu namiem atkritumu tvertņu vietā pagājušajā nedēļā valdīja kārtība. Ielūkojoties konteineros, pārlicinājāmies, ka to saturs atbilst tam, ko tajos paredzēts izmest. Kur stikls – tur stikls!

Viļaka, Tautas iela – nevar trāpīt. Pie šķīrotu atkritumu tvertnēm mētājās plastmasas maisiņi un maisi. Šāda situācija, kā neslēpa sastaptie pilsētnieki, vērojama diezgan bieži. Tiesa, aptaujātie cilvēki nemācēja paskaidrot, kāpēc atkritumi jāmet blakus pustukšam konteineram. "Kāds nevar trāpīt," jokoja Tautas ielā sastaptais sirmgalvis piebilstot, kā īsti glīti gan tas neesot.

Rugāji, Skolas iela – paraugs visiem! SIA "ZAAO" speciālisti par paraugu min rugājiņšus - daudzdzīvokļu namu Skolas ielā 6 un 8 iedzīvotājus, kuri apzinīgi šķiro atkritumus, kā arī uztur apkārtni kārtībā. Lāčplēša dienā par to pārlicinājās arī vadugunieši.

Latvijas
vides
aizsardzības
fonds

"MATERIĀLS TAPIS AR LATVIJAS VIDES AIZSARDZĪBAS FONDA FINANSIĀLU ATBALSTU"

**Eksperta viedoklis
Saudzējiet savus makus!**

ZANE LEGZDIŅA, SIA "ZAAO"
sabiedrisko attiecību
speciāliste

Vēl arvien pastāv ļoti lielas problēmas ar šķīrotu atkritumu konteineru pareizu ekspluatāciju. Ļoti bieži konteineros samesti sadzīves atkritumi vai priekšmeti, kas nododami EKO laukumā, piemēram, logu stikli, koku lapas, sadzīves elektrotehnika. Rodas jautājums – cilvēki nezina, kā pareizi šķīrot, vai vienkārši nevēlas to darīt?

Nereti viena iedzīvotāja apzināti vai neapzināti nepareizi izmesti atkritumi sabojā apzinīgo namu iemītnieku darbu un rada papildus izmaksas visiem namu iedzīvotājiem, kuri izmanto konkrētos konteinerus. Atgādinām, ka pārstrādei derīgo materiālu savākšana ir bez maksas tikai tādā gadījumā, ja konteinerā ir pareizi sašķīrots materiāls un nav sadzīves atkritumu piejaukumu. Tāpēc aicinām arī pašus iedzīvotājus aktīvāk iesaistīties pārējo izglītošanā un aizrādīt, ja redz, ka kāds apzināti vai neapzināti met atkritumus tiem neparedzētos konteineros. Ja iemesls nepareizai konteineru ekspluatācijai ir nezināšana, SIA "ZAAO" speciālisti ir gatavi piedalīties iedzīvotāju sapulcēs, apmeklēt uzņēmumus, skolas un stāstīt, kā pareizi šķīrot un nodot pārstrādei materiālus, tādējādi saudzējot pieejamos resursus un arī pašu iedzīvotāju naudas makus.

Varam uzslavēt Rugāju novada Skolas 6/8 iemītniekus par apzinīgu pārstrādei derīgo materiālu vākšanu un nodošanu. Šeit problēmas ir krietni retāk nekā citos Ziemeļlatgales novados, kurus apkalpo "ZAAO".

No "ZAAO" arhīva

Balvi, Brīvības iela 70 – skaidas stikla vietā. Kartons, skaidas, lapas un pat pelni stikla savākšanas konteinerā.

Balvi, Tautas iela 4 – viss, izņemot stiklu. Konteinerā atrodams viss, izņemot stiklu. Tiesa, viena burciņa drāzās tomēr bija saskatāma.

Viļaka, Zemnieku iela 1 – papīra vietā sadzīves atkritumi. Cilvēki, šķiet, aizmirsuši, ka sadzīves atkritumi nav ne makulatūra, ne polietilēns, ne PET pudeles.

Lappusi sagatavoja E.Gabranovs

Robežsardzē

Apbalvo par pašreizējā riska situācijā

Laikrakstā "Vaduguns" jau rakstijam par šī gada 1.septembra notikumiem Alūksnes novada Liepnas pagastā, kad Valsts robežsardzes (VRS) Viļakas pārvaldes Bērziņu robežapsardzības nodaļas norikojums atklāja valsts robežas nelikumīgas šķērsošanas pazīmes un uzsāka pārkāpēju meklēšanu.

Par izrādīto iniciatīvu, pašreizējā, profesionālu rīcību sevišķa riska situācijā un profesionālu dienesta pienākumu pildīšanu VRS Viļakas pārvaldes Bērziņu robežapsardzības nodaļas inspektoru (kinologu) VOLDEMĀRU ŠIMANOVSKI apbalvoja ar VRS apbalvojumu "Otrās šķiras Robežsargu atzinības krusts". Savukārt VRS Viļakas pārvaldes Bērziņu robežapsardzības nodaļas inspektors (kinologs) EINĀRS BRATUŠKINS un VRS Viļakas pārvaldes Bērziņu robežapsardzības nodaļas jaunākā inspektore VIKTORIJA BENDIKOVA saņēma citus VRS apbalvojumus. Bet kā tad šie notikumi risinājās?

VRS Viļakas pārvaldes galvenā inspektore IVETA TŪMIŅA informē, ka todien apmēram kilometru no valsts robežas meža masīvā robežsargi pamanīja desmit aziātiskas izcelsmes personu grupu un kādu viņus pavadošo personu. Aizturēšanas laikā pavadošā persona nepakļāvās robežsargu likumīgajam prasībām un nometa mugursomu inspektoram E.Bratuškinam pie kājām, tādējādi novēršot uzmanību un uzsākot bēgšanu pa mežu valsts robežas virzienā. Pēc vairākkārtējām komandām: "Stāt! Valsts robežsardze!" un brīdinājumiem, ka tiks pielietots šaujamerocis, pārkāpējs turpināja bēgšanu. Ņemot to vērā, tika organizēta teritorijas aplenkšana, un inspektors V.Šimanovskis ar dienesta suni Fantasia uzsāka minētās robežpārkāpēju grupas pavadošās personas vajāšanu. Pārkāpējs skrēja pāri ceļam, uz kura aplenkumā atradās jaunākā inspektore V.Bendikova. Jaunākā inspektore mēģināja pārkāpēju aizturēt, bet saņēma sitienu un tika nogrūsta zemē. Savukārt inspektors V.Šimanovskis, mēģinot aizturēt pārkāpēju, izmantoja dienesta suni Fantasia. Aizturēšanas laikā pārkāpējs pretojās, sitot dienesta sunim ar garu koka mieti. Lai nepieļautu dienesta suņa savainošanu, V.Šimanovskis vairākas reizes izteica brīdinājumu par dienesta ieroča pielietošanu.

Volde-mārs Šimanovskis. Inspektors (kinologs) Volde-mārs Šimanovskis sarunā ar laikrakstu "Vaduguns" atzina, ka, pildot dienesta pienākumus Valsts robežsardzē, arī iepriekš nācies aizturēt pārkāpējus. Gadījums, kad pārkāpējs pretojās, gan bija pirmo reizi. Tāpat V.Šimanovskis pastāstīja, ka drīzumā aprītēs četri gadi, kopš uzsāka dienesta gaitas Valsts robežsardzē, un pildīt sev uzticētos pienākumus ir gods.

Pārkāpējs to ignorēja. Arī pēc brīdinājuma šāvieniem gaisā pārkāpējs turpināja bēgt un atvairties sita dienesta sunim, līdz V.Šimanovskis izdarīja vienu mērķtiecīgu šāvieni pārkāpēja kreisajā kājā. Rezultātā pārkāpējs nokrita zemē, tika aizturēts apmēram 300 metrus no valsts robežas un viņam sniedza pirmo medicīnisko palīdzību.

Informē policija

Patvaļīgi cērt kokus

7.novembrī saņemta informācija, ka Viļakas novada Vecumu pagastā, dabas parkā "Vecumu meži", patvaļīgi nocirstas trīs sausas trupējošas apses un viens augošs bērzs ar kopējo krāju 6,14 m³. Uzsākts kriminālprocess. Iespējamā vainīgā persona noskaidrota – kāds vietējais iedzīvotājs.

Mirst no gūtajām traumām

7.novembrī Rugāju pagastā, strādājot mežā, 1993.gadā dzimušam vīrietim uzkrīta koks, kuru ar gūtajām traumām (politraumām) smagā stāvoklī nogādāja slimnīcā. Vīrietis slimnīcā mira. Uzsākts kriminālprocess.

Brauc dzērumā

8.novembrī Balvos 1976.gadā dzimusi sieviete vadīja automašīnu "Audi" 1,63 promiņu alkohola reibumā. Sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Pārsteigums bagāžas nodalījumā

10.novembrī Balvos tika pārbaudīta automašīna "Chevrolet", kuras bagāžnieka nodalījumā atradās 12 kannas dīzeļdegvielas (260 litri) bez iegādes apliecinājumiem dokumentiem. Uzsākta administratīvā lietvedība.

Nodara miesas bojājumus

10.novembrī saņemta informācija, ka Balvos 1963.gadā dzimušam vīrietim kāds nepazīstams vīrietis nodarīja miesas bojājumus. Cietušo nogādāja slimnīcā. Uzsākts kriminālprocess.

Uzlauž durvis un zog

11.novembrī Viļakas novada Vecumu pagastā, uzlaužot pagraba durvis, izdarīta produktu zādzība. Uzsākts kriminālprocess.

13.novembrī Baltinavā 1974.gadā dzimis vīrietis uzlauza 1937.gadā dzimusiai sievietei piederošās mājas durvis un izdarīja zādzību no skapja. Nodarītais materiālais zaudējums – 50 eiro. Uzsākts kriminālprocess.

Bēg no policistiem

13.novembrī Balvu novada Krišjāņu pagastā 1974.gadā dzimis vīrietis, vadot automašīnu "Hyundai" bez auto-vadītāja tiesībām, nepakļāvās policijas darbinieku vairākkārtējam prasībām apstāties un bēga. Vīrietis aizturēja un nogādāja slimnīcā iespējamā alkohola reibuma noteikšanai. Sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Re, kā!

Starp bēdīgajiem tiltiem arī Sitas tilts

Noslēgusies biedrības "Latvijas Ceļu būvētājs" rīkotā akcija meklēt tā dēvētos *geocaching** slēpņus zem sliktā stāvoklī valsts pārziņā esošajiem tiltiem un dalīties ar šo tiltu fotogrāfijām sociālajos tīklos. Divu mēnešu laikā visā Latvijā 17 patiltēs izvietotos slēpņus cilvēki apmeklēja gandrīz 300 reizi. Neizpalika arī iedzīvotāju publicētās fotogrāfijas, kas vēsta par tiltu bēdīgo stāvokli.

Iniciatīvas dalībnieki visaktīvāk slēpņus meklēja Vidzemes un Zemgales pusē. Savukārt starp apmeklētākajiem tiltiem ir arī tilts pār Sitas upi – uz Balvu un Gulbenes novadu robežas. Turklāt iedzīvotāji savu interesi izrādīja, ne tikai aktīvi apmeklējot slēpņus, bet arī sniedzot komentārus par tiltu tehnisko stāvokli, piemēram: "Bīstami nožēlojams skats; palienot zem tilta, var redzēt tā reālo stāvokli; braucamā daļa ir OK, bet sāniem jau sāk līst ārā armatūra; tilta konstrukcijas nolietojušās, betons saplaisājis, izdrupis; dzelzsbetona konstrukciju stiegrojuma aizsargslānis izdrupis, stiegrojums korodējis; ļoti bēdīgā stāvoklī, drīz vairs pāri braukt negribēsies; tilta margas drīz sāks krist upē". Šie ir tikai daži no ne visai glaimojošiem komentāriem, kas veltīti tiltiem.

"Latvijas Ceļu būvētāja" izpilddirektors ZIGMĀRS BRUNAVS izsaka cerību, ka valdība, veidojot jau nākamā gada budžetu, akcijas laikā izskanējušās balsis sadzirdēs. "Jo tie vairs neesam tikai mēs, kas saka – liela daļa valsts pārziņā esošo tiltu ir kritiskā stāvoklī. To pauž arī cilvēki, kas paši par to pārliecinājušies un kuri ikdienā šos tiltus izmanto. Vai tiešām jāgaida kāda nelaime, lai sasparotos? Par tiltiem jāsāk rūpēties jau tagad!" uzsver Z.Brunavs.

Jāpiebilst, ka valsts budžeta finansējums, kā stāsta akcijas autori, jau daudzus gadus tiltu sakārtošanai bijis nepietiekams, tāpēc no teju 1000 valsts pārziņā esošajiem tiltiem ceturtdaļa ir sliktā, bet 150 – ļoti sliktā stāvoklī. "Latvijas Ceļu būvētājs" arī pieļauj, ka lēmumu pieņēmējiem trūkst izpratnes, kādā stāvoklī pašlaik atrodas daudzi tilti, tāpēc, viņuprāt, budžeta finansējums tiltu uzturēšanai daudzus gadus arī bijis nepietiekams.

**geocaching* (geokešings) - spēle, kurā jāmeklē slēpņi jeb aplēptie dārgumi. Spēles dalībnieku motivācija ir ne tikai labi pavadīt brīvo laiku, bet arī izbaidīt izglītojušu, erudīcijas un attapības uzdevumu pilnu ceļojumu, tostarp apceļojot citas valstis.

Tilts pār Sītu. To, ka tilts vismaz vizuāli neatgādina labā tehniskā stāvoklī esošu būvi, pārliecinājās arī Ivars Ģērķis, kurš bija viens no akcijas dalībniekiem un tās rīkotājiem iesūtīja gan Sitas, gan arī citu tiltu foto.

